

Ale czy słowo *mawla* nie oznacza „przyjaciel”?

Chociaż duża liczba uczonych sunnickich wszystkich stuleci posiadających różne punkty widzenia potwierdza zdarzenia i historyczne słowa Proroka (s), mają oni trudności w pogodzeniu się z tym co w rzeczy samej stało się po śmierci Proroka (s). Jest rzeczą niemożliwą aby w tym krótkim dokumencie przedstawić wszystkie szczegóły owych wydarzeń. Ważnym punktem jest to, że wielu uczonych sunnickich twierdzi, iż Prorok (s) chciał jedynie oznajmić, iż ‘Ali (a) jest przyjacielem i pomocnikiem muzułmanów!

Jest wiele aspektów tego wydarzenia, które pokazują, iż miało ono o wiele większe znaczenie. Objawienie różnych wersetów Koranu, ogromne zgromadzenie, jedne z ostatnich dni z życia Proroka (s), potwierdzenie przez ludzi, że Prorok (s) jest wyjątkowym autorytetem, następujące gratulacje ‘Umara jak i wiele innych czynników, których nie da się przedstawić w całości w tej krótkiej notatce, wskazują wyznaczenie następcy Proroka (s). Jest oczywistym, że słowo *mawla* zostało użyte w sensie bezwzględniego zwierzchnictwa po Proroku (s) włączając, choć nie ograniczając się do sprawowania władzy.

Słowo końcowe

Jeśli wciąż pozostają jakiegokolwiek wątpliwości co do wagi historycznej tego wydarzenia oraz co do tego, że niektórzy próbowali te fakty ukryć, niech to będzie słowem końcowym:

Kiedy Imam ‘Ali (a) w czasie swojego kalifatu i dziesiątki lat po wydarzeniu Ghadir Khumm, powiedział do Anasa bin Malika, towarzysza Proroka (s): „Dlaczego nie wstaniesz i nie powiesz tego co usłyszałeś od Posłańca Allaha w dniu Ghadir?” On odpowiedział, „O Książę Wierzących! Zestarzałem się już i nie pamiętam.” Na to ‘Ali (a) odparł: „Niech Allah oznaczy cię białą skazą (trądu), którego nie ukryjesz pod swoim turbanem, jeśli celowo ukrywasz prawdę.” I zanim Anas wstał ze swojego miejsca na jego twarzy pojawiła się biała skaza.

- ❑ Ibn Qutaybah al-Dinawari, Kitab al-Ma'arif, (Kair, 1353 AH), s. 251
- ❑ Ahmad bin Hanbal, al-Musnad, tom 1, s. 119
- ❑ Abu Nu`aym al-'Isfahani, Hilyat al-Awliya', (Bejrut, 1988), tom 5, s. 27
- ❑ Nur al-Din al-Halabi al-Shafi'i, al-Sirah al-Halabiyya, tom 3, s. 336
- ❑ Al-Muttaqi al-Hindi, Kanz al-'Ummal, (Halab, 1969-84), tom 13, s. 131

Aby znaleźć więcej informacji na temat wydarzenia Ghadir Khumm, odwiedź:

<http://al-islam.org/ghadir/>

O Posłańcu! Obwieszczaj to, co ci zostało zesłane od twojego Pana! A jeśli tego nie uczynisz, to nie zdołasz przekazać Jego posłania. Bóg uchroni cię przed ludźmi. Zaprawdę, Bóg nie prowadzi drogą prostą ludu niewiernych!
(Koran 5: 67)

Czy Prorok (s) wyznaczył następcę?

Szyici wierzą, że obwieszczenie wymienione w koranicznym wersie wypełnione zostało przez Proroka (s) kiedy wyznaczył on Imama ‘Alega bin Abi Taliba (a) jako swojego następcę w dniu Ghadir Khumm.

Co się wydarzyło w dniu Ghadir Khumm?

Ghadir Khumm jest miejscem leżącym kilka mil od Mekki na drodze do Medyny. Kiedy Prorok (s) przejeżdżał tamtędy w 18 dniu Dhu'l Hijja (10 Marca 632) w drodze powrotnej z Pożegnalnej Pielgrzymki, objawiony został wers „O Posłańcu, obwieszczaj to, co zostało zesłane...”. Zatrzymał się wtedy, aby przemówić do pielgrzymów, którzy wracali z nim z Mekki i na owym skrzyżowaniu dróg mieli udać się każdy z nich we własnym kierunku. Z rozkazu Proroka (s) została zrobiona dla niego z gałęzi drzew specjalna ambona. Po południowej modlitwie Prorok (s) usiadł na ambonie i wygłosił ostatnie kazanie skierowane do największego dotąd zgrupowania, co miało miejsce na trzy miesiące przed jego śmiercią.

Kluczowym punktem tego przemówienia był moment, kiedy biorąc rękę Imama ‘Alego Prorok (s) spytał swoich wiernych czy posiada nad nimi władzę (*awla*) większą niż oni sami. Tłum odparł krzycząc jednogłośnie: „Tak właśnie jest, Wysłanniku Allaha”.

Następnie stwierdził: **“Dla tego dla kogo ja jestem panem (mawla), ‘Ali jest także jego panem (mawla). O Boże, bądź przyjacielem dla tego, kto jest jego przyjacielem, i bądź wrogiem dla tego, kto jest jego wrogiem.”**

Zaraz potem jak tylko Prorok (s) skończył swoją przemowę, został objawiony następujący wers Koranu:

Dzisiaj udoskonaliłem dla was waszą religię i obdarzyłem was w pełni Moją dobrocią; wybrałem dla was islam jako religię. (Koran 5:3)

Po tej przemowie, Prorok (s) poprosił wszystkich, aby złożyli przysięgę wierności ‘Alemu (a) i pogratulowali mu. Pomiędzy tymi, którzy to zrobili był ‘Umar bin al-Khattab, który powiedział: „Brawo Ibn Abi Talib! Dzisiaj stałeś się panem dla wszystkich wierzących mężczyzn i kobiet.”

Jeden z Arabów, usłyszawszy o zdarzeniu pod Ghadir Khumm, przyszedł do Proroka (s) i powiedział: „Rozkazałeś nam zeznać, iż nie ma Boga prócz Allaha oraz że Ty jesteś Posłańcem Allaha. Przestrzegliśmy twojego nakazu. Nakazałeś nam wykonywać modlitwy pięć razy dziennie i przestrzegamy tego. Nakazałeś nam pościć w miesiącu Ramadan i przestrzegamy tego.

Następnie nakazałeś nam odprawiać pielgrzymkę do Mekki i przestrzegamy twoich nakazów. **Ale to wszystko Cię nie usatysfakcjonowało i wyniosłeś swojego kuzyna własną ręką oraz ustanowiłeś go ponad nami jako przywódcę, mówiąc ‘Ali jest mawla dla tego, dla kogo ja jestem mawla.’ Czy jest to nakaz od Allaha czy od Ciebie?”** Prorok (s) powiedział: „Na Allaha, który jest jedynym Bogiem! To jest od Allaha, Wszzechmogącego i Chwalebnego.”

Słyszając taką odpowiedź mężczyzna odwrócił się i ruszył naprzód ku swej wielbłądźcy mówiąc: „O Boże! Jeśli Muhammad powiedział prawdę, to rzuć z niebios na nas kamień i doświadcź nas okropnym bólem i torturami.” Człowiek ten nie doszedł do swojej wielbłądźcy, kiedy Allah rzucił w niego kamieniem, który uderzył go w głowę, przeniknął jego ciało i pozostawił martwego. W tym momencie Allah, Wychwalony, objawił następujące wersy:

Zapytał żądający wyjaśnienia o karę spadającą. Na niewiernych - której nikt oddalić nie potrafi. Pochodzącą od Boga, władcy stopni.
(Koran 70:1-3)

Czy uczeni sunniccy uważają to zdarzenie za prawdziwe?

Liczba uczonych sunnickich, którzy opowiadają to zdarzenie, w szczególności czy też podsumowując, jest zaskakująca! To historyczne zdarzenie jest relacjonowane przez 110 Towarzyszy Proroka (s), 84 następców z kolejnego pokolenia oraz setki uczonych świata islamu, poczynając od pierwszego aż do czternastego wieku AH (VII – XX w.n.e.)

Te dane zawierają jedynie przekazicieli występujących w narracjach odnotowanych przez uczonych sunnickich!

Poniżej podany jest dosyć okrojony wybór źródeł. Wielu z tych uczonych nie tylko cytowało oświadczenie Proroka (s), ale także potwierdziło jego autentyczność:

- Al-Hakim al-Naysaburi, al-Mustadrak `ala al-Sahihayn (Beirut), tom 3, s. 109-110, s. 133, s. 148, s. 533. Wyraźnie on stwierdza iż owa tradycja jest autentyczna (sahih) zgodnie z kryteriami al-Bukhari i Muslim; al-Dhahabi potwierdza jego opinie.
- Al-Tirmidhi, Sunan (Kair), tom 5, s. 633
- Ibn Majah, Sunan, (Kair, 1952), tom 1, s. 45
- Ibn Hajar al-Asqalani, Fath al-Bari bi Sharh Sahih al-Bukhari, (Bejrut, 1988), tom 7, s. 61
- Al-'Ayni, 'Umdat al-Qari Sharh Sahih al-Bukhari, tom 8, s. 584
- Ibn al'Athir, Jami` al'usul, i, 277, nr 65;
- Al-Suyuti, al-Durr al-Manthur, tom 2, s. 259 and s. 298
- Fakhr al-Din al-Razi, Tafsir al-Kabir, (Bejrut, 1981), tom 11, s. 53
- Ibn Kathir, Tafsir Qur'an al-'Azim, (Bejrut), tom 2, s. 14
- Al-Wahidi, Asbab al-Nuzul, s. 164
- Ibn al-'Athir, Usd al-Ghaba fi Ma'rifat al-Sahaba, (Kair), tom3, s. 92
- Ibn Hajar al-Asqalani, Tahdhib al-Tahdhib, (Hyderabad, 1325), tom 7, s. 339
- Ibn Kathir, al-Bidayah wa al-Nihayah, (Kair, 1932), tom 7, s. 340, tom 5, s. 213
- Al-Tahawi, Mushkil al-Athar, (Hyderabad, 1915), tom 2, s. 308-9
- Nur al-Din al-Halabi al-Shafi'i, al-Sirah al-Halabiyya, tom 3, s. 337
- Al-Zurqani, Sharh al-Mawahib al-Ladunniyya, tom 7, s. 13